

Попълването на дружинитѣ вървеше толкова бърже, че въ скоро време дружинитѣ, наречени въ първо време, „*пeши почетенъ конвой на Негово Имп. Височество Н. Николаевичъ*“, нараснаха до толкова, щото рускиятъ генералъ Столѣтовъ издава приказъ № 40 отъ 17 Августъ 1877 год. съгласно който, „конвойтъ“ става „*6 дружини на втораго болгарскаго опълчения*“, подъ командата на полковникъ Д. Н. Корсаковъ.

На 3-а дружина биде вржчено отъ Н. И. Височество Н. Николаевичъ въ гр. Пloeшъ — Ромъния, първото българско военно знаме, подарено отъ кмета на гр. Самара (Русия) г. Алабинъ. Подъ това историческо знаме, въ боеветѣ при Ст. Загора, паднаха убити: Полковникъ Калитинъ — командира на дружината, трима офицери и 50 опълченци.

Така формираното опълчение образува една отдѣлна бригада и подъ командата на генералъ Гурко, командующъ отряда, взема живо участие въ кръвопролитнитѣ боеве при Ст. Загора, Шейново и Шипченскиятъ проходъ.

При свършването на войната, доброволцитѣ бѣха уволнени, а дружинитѣ, останаха като „*българска земска войска*“ и бѣха попълнени отъ първиятъ редовенъ наборъ отъ населението.

Съгласно берлинскиятъ договоръ, въ южна Румелия останаха 9 пех. дружини, 2 сотни кавалерия, половинъ сотня пионери и 1 полубатарей, подъ командата на руски офицери.

За първоначална основа на 11 пех. Сливенски полкъ послужиха две дружини отъ тази *източно румелийска войска*, която, по силата на „основниятъ уставъ“, бѣше наречена „*Милиция*“.

11-а Айтоска дружина и 12-а Бургаска съставиха първото ядро на 11 пех. полкъ, въ което състояние го заварва мобилизацията на 6 Септемврий 1885 година.

На дружината бѣше отредено да замине за турската граница, да я охранява отъ турско нападение, което се очакваше, поради нарушението върху Берлинскиятъ договоръ, извършено отъ наша страна съ акта на Съединението.

Но, 2 ноемврий 1885 год., когато българскиятъ народъ бурно се радваше на безкръвно спечеленото Съединение, Сърбитѣ подло нападнаха западнитѣ ни покрайнини и заплашиха Столицата.

Единъ глухъ стонъ се изтръгна тогава изъ гърдитѣ на току що отдъхналиятъ се отъ 5 вѣковното робство българинъ.

На 7 ноемврий с. г. 1-а Бургаска дружина, предвождана отъ храбриятъ си командиръ капитанъ Гагенауеръ се опжти презъ Айтосъ, Балкана, за Русе. Лошото време, разваленитѣ пжтища, разлѣтата буйна Камчия, не бѣха въ състояние да забавятъ този малкъ но летящъ отрядъ. На 12 с. м. дружината тръгва отъ Русе, натоварена на параходитѣ „Александъръ“ и „Голубчикъ“ и на другиятъ день пристига въ гр. Ломъ.

На 15 с. м. смѣлата дружина, въ най-силенъ студъ атакува укрепенитѣ позиции на сърбитѣ при с. Гайтанди и